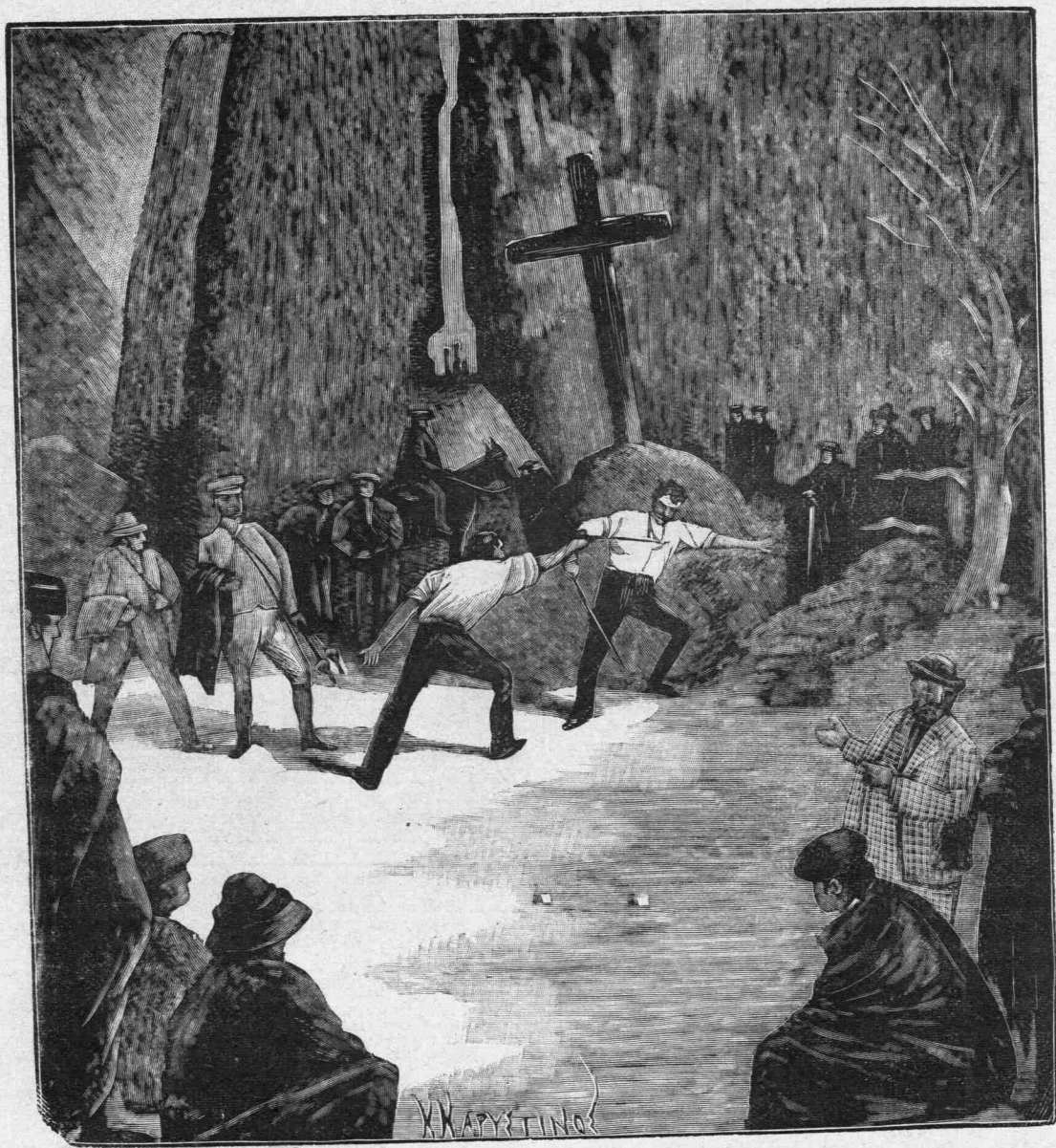

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ὁ Δαμβέρτος ἐβύθισε τὸ ξίφος ἐν μέσῳ τοῦ στήθους τοῦ Βωνοῆς (Σελ. 70).

Ὁ Βωνοῆς ἔτριξε τοὺς ὀδόντας.

Οὐδεμία φιλική χεὶρ ἐτείνετο πρὸς αὐτόν.

Ἀποστροφὰς μόνον καὶ ζηλοτυπίας ἐπέσυρε παρὰ πάντων.

Ἄν τὰ ὄπλα δὲν τὸν ἠνέδουν, οὐδεὶς θὰ ἐλυπεῖτο τὸν θάνατόν του. Τὸ τέλος του θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπολύτρωσις.

Τὸ τέλος του !

Καὶ ὁ ἴδιος, ἐπ' αὐτῇ τῇ σκέψει ἐμειδίασε σαρκῶνιον μειδίαμα.

Ἦτο ἄφρων τῷ ὄντι ὁ ἐκλέγων τοιοῦτον ἀντίπαλον, καὶ ἀφίνων αὐτῷ μάλιστα τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὅπλου.

Οὕτω ἐσκέπτετο ὁ κόμης. Αὐτός, ἄλλως θὰ ἐφέρετο.

Τὰς σκέψεις του διέκοψεν ἡ φωνὴ τοῦ Δαμβέρτου, λέγοντος :

— Σὺς παρακαλῶ, κύριε, ταχέως.

Ὁ μαῦρος ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ δύο ζεῖγη ξιφῶν μακρῶν, καὶνούργων, ὧν ὁ χάλυψ ἀπέστειλθεν.

— Ἐκλέξατε, κύριε, εἶπεν ὁ Δαμβέρτος.

— Σὺς παρακαλῶ νὰ παρατηρήσητε, ὑπέλαθε τυχῶς ὁ Βωνοῆς, ὅτι δὲν προβαίνομεν κατὰ τοὺς τύπους. Σὺς καθιστῶ ὑπεύθυνον τοῦ πράγματος.

— Ἔστω ! ἔρχομαι ἀπὸ τόπον ὅπου δὲν προσέχουν τόσοι εἰς τοὺς τύπους.

Ὁ Δαμβέρτος ἔριψε τὸν χιτῶνά του ἐπὶ τῆς γλῆσς, ἔλυσε τὸν λαιμοδέτην του καὶ ἠνέφξε τὸ ἀθλητικόν του στήθος.

Ἦτο νεαρώτερος τοῦ κόμητος. Ὁ Βωνοῆς ὑπερέβαινε τὸ πεντηκοστόν. Ὁ Δαμβέρτος ἦτο τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἡδὴ ἐτῶν, ἀλλ' ἀμφότεροι ἐφαίνοντο ἐξ ἴσου ρωμαλέοι. Ὁ

προνάω. Ἐν τούτοις ἡ γαμήλιος συνοδεία ἦτο ὅλως ὀλιγάνθρωπος καὶ ἀπλουστάτη. Φίλοι τινὲς μόνον τοὺς συνώδευον καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ὁ κ. Ἀρδουίνος. Ὀλίγαι ὑπῆρχον γυναῖκες καὶ μεταξύ αὐτῶν τρεῖς ἐπαρχιώτιδες, μὲ τὰς ὕψεις διαχυτικῶς γαληνίους. Ἦσαν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ νεωτέρου τῶν νυμφευομένων, ἡ Ὑδόννη, ἡ Μαρία Λουίζα, καὶ ἡ πτωχὴ γραῖα βαρωνίς τῆς Βρετάνης, κατεγοητευμένη διὰ τὴν μέλλουσαν λαμπρότητα τοῦ υἱοῦ της. Παρὰ τὴν χήραν τοῦ κόμητος Βωνοῶζ, οὐδεὶς. Δὲν τῇ ἀπέμενον πλέον συγγενεῖς, ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἐπεφαίνοντο ἐκεῖ. Ἄλλως τε, δὲν ἤθελε θόρυβον περὶ αὐτήν. Τὴν προτεραιάν, εἶχεν ὑπανδρευθῇ ἐν τῇ δημαρχίᾳ, καὶ ἡ Ἰωάννα διττῶς ἀνεγνωρίσθη ἐν τῷ συμβολαίῳ καὶ εἰς τὰ βιβλία τοῦ δήμου. Ἄ! ὁ βαρὼνος δὲ Γκέρν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἠδύνατο νὰ ἐπαίρεται ἐπὶ τῇ συζύγῳ του. Πανταχόθεν ἠγείροντο ψιθυροὶ θαυμασμοῦ δι' αὐτήν. Πλησίον τοῦ χοροῦ, οἱ οἰκεῖοι καὶ οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Δαμβέρτου συνωθῶντο εὐτυχεῖς διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κυρίου των καὶ τοῦ φίλου των. Ἡ Μαριάνη Βωδρὸν παρίστατο ἐπίσης εἰς τὸν διπλοῦν αὐτὸν γάμον, ἀλλ' ἐν πένθει διὰ τὸν σύζυγόν της καὶ διὰ τὴν κόρην της Θηρεσίαν. Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἔμενε τώρα μόνη ἀλλ' ἦτο ἀσφαλὴς περὶ τοῦ μέλλοντός της. Ὁ καλὸς της ἄγγελος τῇ ἀπέμενε. Ἡ ἱεροτελεστία ὑπῆρξε βραχεῖα...

Σήμερον τὰ δύο ζεύγη διαμερίζονται τὴν ζωὴν των μεταξύ τοῦ πύργου τῆς Ζονσέρης ἔνθα ἡ Λευκὴ πηγαίνει καὶ δέεται ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς πτωχῆς της Ζουάννας, ὡς ἄλλοτε ὅποτε ἦτο κενός, τοῦ Βωσσού, τῶν Παρισίων καὶ τῆς ἀπλοικῆς ἰδιοκτησίας τοῦ Γκέρν ἧς αἱ γαῖαι σημαντικῶς ἐπηξήθησαν, δίχως ὁ οἶκος ν' ἀποβάλλῃ τὴν εὐγενῆ του ἀπλότητά. Ἡ Ἰωάννα τυγχάνει τῶν τρυφερωτέρων περιθάλψεων παρὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς τῆς Βρετάνης. Χάρις εἰς αὐτήν, αἱ δύο πτωχαὶ κόραι ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ὑπανδρευόντο, ἔάν ἤθελον, καὶ πλουσίως. Ὁ Βικτωριανὸς Σαγκῶ δὲν εἶνε πλέον γραφεὺς εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ Πρεϊλλύ. Ὁ Δαμβέρτος, οὐτίνος ἡ περιουσία ὅλον ἐν αὐξάνεται, τὸν προσέλαβεν εἰς τὰς υποθέσεις του. Ὁ Ζιλ Πουρσαὶν ἐπέτυχε χάριν καὶ τηρεῖ τὴν ἐν Ζονσέρῃ θέσιν του. Τὰ κτήματα τοῦ κόμητος Βωνοῶζ ἐπωλήθησαν, ὁ Σαγκῶ τὰ ἠγόρασεν ἀντὶ τιμῆς εὐτελεστάτης. Ὡς γνωστόν, ἡ Καισαρίνα Βαλοῦς δὲν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της, εἰμὴ ἀφοῦ ἐπανῆλθεν ἀπὸ τῶν Πυρηναίων. Ἐφοβεῖτο χειρότερον δι' αὐτὸν τέλος. Ἡ ὠρχία κόρη δὲν τὸν ἐκλαυσε οὐδ' ἐπενθηφόρησε καὶ δι' αὐτόν. Ἀνέλαβε τὸ ἔργον της παρὰ τῇ Λαύρᾳ, καὶ δύνασθε κάλλιστα νὰ τὴν ἰδῆτε ἐπὶ τοῦ βουλευδάρτου Μαγδαληνῆς τὸ πρῶν, ὅτε μεταβαίνει ἐκεῖ, καὶ τὸ ἑσπέρας, ὅτε ἀπέρχεται, πάντοτε θαυμαζομένην ὑπὸ τῶν διαβατῶν. Ἡ καλλονὴ της εἶνε ἀναλλοίωτος καὶ θὰ διαρκέσῃ ἴσως ὅσον καὶ ἡ ζωὴ της. Εἶνε ὡς μαρμαρίνον ἄγαλμα καὶ ὡς ἐκεῖνο ψυχρὰ. Εἰς μόνος ἔσχε τὸ προνόμιον

νὰ τὴν ἐμφυχώσει, ἀλλ' ἵνα ἔπειτα ἀφήσῃ τὴν καρδίαν της ἡρημωμένην ὡς ἐρείπιον. Πρὸς στιγμὴν ὁ βαρὼνος Ριβᾶς εἶχε νομίσει ὅτι θὰ ἐπετύγγανε νὰ ἔθετε χεῖρα ἐπὶ τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ θησαυροῦ, τῆς γυναικὸς καὶ τῆς προικὸς. Ἡ Καισαρίνα, συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς προτάσεως, ἐδίδασκε πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἡ συγκίνησις της διήρκεσεν ὅσον καὶ τὸ εἰς τὴν ποζάδαν τοῦ Γολγοθᾶ ταξείδιόν της. Αἱ περὶ ἀνεξαρτησίας ἰδέαι της τὴν ἐκυρίευσαν ἐκ νέου. Ἡ Καισαρίνα θ' ἀποθάνῃ ἄγαμος, ἐν τινι μικρᾷ ἀγνώστῳ πόλει ἔνθα θ' ἀποσυρθῇ καὶ ἔνθα οὐδεὶς θὰ μάθῃ τὸ παρελθόν της, ἢ ἐν τινι οἰκίᾳ πρὸς τὰ ὕψη τοῦ Κλισύ, τὸ ἀρχικὸν της ἄστυον. Ὁ Ριβᾶς παρηγορεῖται διοικῶν μετὰ τινος συνέσεως τὰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων ἅς ὁ Δαμβέρτος τῷ εἶχε δώσει: Δι' ἔξοδα τοῦ ταξείδιου». Ὁ Ρεβίλλ ἐνεταφίσατο τὸν φίλον του Βιλλὴν, ἀποθανόντα ἐκ συμφορῆσεως κατόπιν διασκέδασεως πολὺ παραταθείσης. Ὁ ὑποκόμης εἶνε ὁ μόνος ἴσως γνωρίζων τὰ ἀληθῆ αἰτία τοῦ τέλους τοῦ Βωνοῶζ. Ἡ ἐν τῷ καφενεῖῳ τῆς Εἰρήνης σκηνὴ καὶ ἡ ἀφήγησις τῆς Ζουάννας ἐν ὁδῷ Ἀγίου Αὐγουστίνου τὸν ἔθηκεν ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ μίαν μόνον πτυχὴν τοῦ μυστηρίου ἐγνώρισεν. Ἡ Μαριάνη Βωδρὸν εἶνε οἰκονόμος εἰς τὸν πύργον τοῦ Βωσσού. Ἀφῆσαμεν διὰ τὸ τέλος τὸν Καμπευρόλ. Ἡ εἰμαρμένη του ἦτο εὐμετάβολος. Ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη ἔπλεεν εἰς τὸν χρυσόν. Τὸ ἄστρον του αἴφνης ἐσβέσθη. Ἡ ὑπόθεσις τῆς Πένας τὸν κατέβαλε θανασίμως. Τὸ πνεῦμά του κατέπιπτε κατὰ μικρόν. Ἐν διαστήματι τριῶν μηνῶν περιῆλθεν εἰς κατὰστασιν νηπιώδη. Τὴν σήμερον εὐρίσκει τὸ πνεῦμά του φωτεινὰς στιγμὰς ὡσάντις μόνον τὸν καταλαμβάνουσιν αἱ μανιώδεις τοῦ ἀγανακτήσεως ἐναντίον τοῦ πιστοῦ του καὶ φλεγματικοῦ πάντοτε Σαβίνου. Ὁ Σαβῖνος εἶνε τώρα ὁ ἀπόλυτος κύριος παρὰ τῷ ταγματάρχῃ, αὐτὸς διατάσσων τὰς δαπάνας καὶ διαχειριζόμενος τὸ χρήμα τοῦ Καμπευρόλ ὃν μεταχειρίζεται ὡς ἐν κατὰστάσει ἀπαγορεύσεως διατελοῦντα. Ὁ ταγματάρχης ἐπαναλαμβάνει ἀπὸ πρωίας μέχρι ἑσπέρας, δίκην λιτανείας, τὸ κομβολόγιον τῶν βλασφημιῶν του. Ὅσα: δαίμονα! καί: πειρασμέ! ἀκούει καθ' ἐκάστην ὁ Σαβῖνος εἶνε ἀνυπολόγιστα. Εἰς τὰς ἐξάψεις του, ὁ Καμπευρόλ προτιμᾷ τώρα τὰς ἰσπανικὰς καὶ βεαρναίας βλασφημίας: Ὁργὴ τοῦ Θεοῦ! Ὁργὴ Κυρίου! Εὐχὴ Κυρίου! Καράμπα! Ἐχει τὸ πνεῦμα βεβλαμμένον διὰ τὸ λοιπὸν τῶν ἡμερῶν του αἵτινες δὲν θὰ ἦνε μακρά. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν εὐσπλαγχνισθῇ! Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνωσάντων τὰς γραμμὰς αὐτὰς θ' ἀποκαλέσωσι τὸ ἔργον μυθιστόρημα! Δὲν εἶνε ποσῶς τοιοῦτο, ἀλλ' ἱστορία ἀληθῆς. Μὲ τοὺς ἥρωας ἡμῶν, καθ' ἐκάστην συνωθεῖται τις ἐπὶ τῶν παρισινῶν πεζοδρομίων. Καὶ ἐν τέλει, ἔάν ποτε μυθιστόρημα ἔθιξε τὰς χορδὰς τῆς καρδίας καὶ ἀπέσπασε δάκρυα πραγματικά, δὲν ἐπήγασε τὸ ἔργον τοῦτο ἀπὸ τῆς φαντασίας ὀνειροπόλου, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν τῶν σπλάγχχνων τῆς ζωῆς!